

Sygn. akt V CNP 61/07

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi K. W. i W. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 października 2005 r. w sprawie z powództwa K. W. i W. W.
przeciwko Z. D. i K. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 czerwca 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 października 2005 r.) Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2005 r. oraz oddalił dalej idącą apelację powodów i orzekł o kosztach postępowania w sprawie o zapłatę.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zakwestionowany przez powodów K. W. i W. W. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.) we wskazanych w skardze częściach. Skarżący oparli skargę na podstawie naruszenia art. 415 k.c. w związku z art. 422 k.c., art. 66 k.c., art. 61 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 68 k.c., art. 508 k.c., art. 361 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 415 k.c. i art. 422 k.c., art. 498 § 1 k.c., zarzucili także naruszenie art. 365 § 1 k.p.c., jak również naruszenie art. 45 § 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest brak możliwości zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.). W związku z tym Sąd Najwyższy podkreślił, że skarga jest dopuszczalna, gdy strona wykaże, że skorzystała ze wszystkich środków procesowych lub że środki te nie przysługują jej w tej sprawie (por. np. postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). W przedmiotowej sprawie zaskarżone orzeczenie podlegało kontroli instancyjnej. Powodowie mogli wnieść skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego.

W tej sytuacji, skoro strona pozwana nie zaskarżyła wyroku Sądu Apelacyjnego przysługującą jej skargą kasacyjną, w której mogła zakwestionować trafność i legalność orzeczenia, a tym samym - ewentualnie - doprowadzić do jego zmiany lub uchylenia, nie może sięgać po skargę unormowaną w art. 424¹ k.p.c. Na marginesie należy wskazać, że pełnomocnik skarżących wskazał, iż „służyłaby powodom skarga kasacyjna, jednakże nie zachodzą przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.”.

W wyjątkowych wypadkach, określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga jest dopuszczalna pomimo nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków

prawnych. Wystąpienie takiego wypadku skarżący powinni, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wykazać w skardze. Ponieważ powodowie nie powołali żadnych okoliczności świadczących o istnieniu takiego wyjątkowego wypadku, o dopuszczalności skargi decydują przesłanki określone w art. 424¹ § 1 k.p.c. Skarga powodów przesłanek tych nie spełnia, gdyż nie skorzystali oni we właściwym czasie z prawa do wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Apelacyjnego.

Z podanych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).